

и къмъ приятелката на Мариусъ — Фани съ голѣмо умение. Ами стариятъ Крисъ отъ „Ана Кристи“? Виновниятъ баща за горчивия животъ на детето си? Разкаянията и страданията на Крисъ, предадени отъ Андреева, едвали биха могли да се забравятъ, да се заличатъ отъ спомена на всѣки, който е ималъ щастието да го види въ тази особено мъчна роля. Дали тя не бѣше коронната роля на Б. Андреевъ?

Може би — да.

Крисъ е преминалъ живота си върху вълнитѣ на морето. Смъртта не го плаши — съ нея той се е борилъ всѣки день и не той, а тя е станала играчка въ неговитѣ рѣще. Животътъ не го е направилъ щастливъ. Въ тоя животъ той не е открилъ смисълъ, за да живѣе. Когато е въ морето — проклина тоя „звѣръ“, когато е на суша — пие до обезумяване. Несретникъ, морякъ, пияница — и тритѣ думи всѣщностъ сѣ едно и сѣщо. Но душата му не е изхабена, не е заприличала на дрипа.

Тоя човѣкъ е билъ жененъ — споменъ. Ималъ е дете, което 20 години не е виждалъ — другъ споменъ. И другиятъ споменъ сега иде при него: Ана. Радостъ и тревога. Сепване къмъ живота — край на пиянството. Една илюзия гали лицето му — новъ животъ. А пиянскиятъ животъ още не го е напустналъ.

Сякашъ душата му казваше: „Стара мръснице, Мертв Оуенъ, махай се, Крисъ става